

OD ISTE AUTORKE

KĆERI CVEĆA
KĆI DIVLJEG CVEĆA

TESA KOLINS

Kći karanfila

Prevela s nemačkog
Jelena Tanasković

■ Laguna ■

Naslov originala

Tessa Collins

DIE NELKENTOCHTER

Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin.

Published in 2025 by Ullstein Taschenbuch Verlag

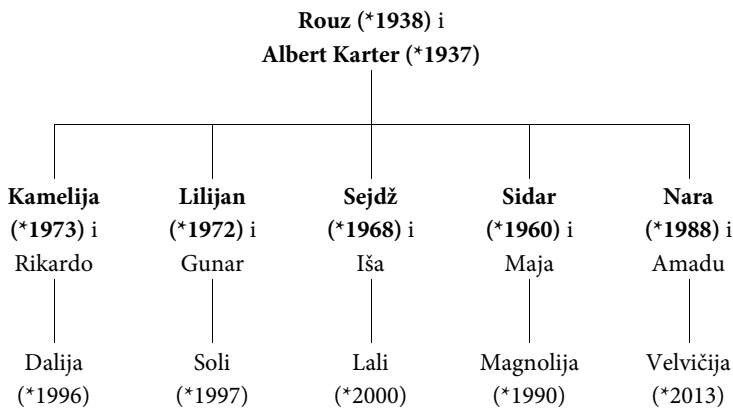
Translation copyright © za srpsko izdanje 2026, LAGUNA

Mami i tati

„Mirisi su osećanja cveća.“

Hajnrih Hajne

Rodoslov

Prolog

1989.

Okolina grada Nuvara Elija
u visoravnima Šri Lanke

Salija je udahnula čist, rezak vazduh, toliko dobro poznat da joj se na trenutak učinilo kao da nikad nije ni odlazila. Imao je onaj specifičan miris *doma*, što joj je obično budilo asocijacije na decenije srećnog i ispunjenog života. Ali šta je od svega toga ostalo? Oči su joj zasuzile pri samoj pomisli na prethodne četiri godine. Da li je ideja o povratku bila zaista tako dobra kako joj se u prvi mah činilo?

Nastavila je krivudavom stazom kroz čestar, uverena da poznaje svaki kamen, zrno peska, žbun plumerije i puzavicu. Osećala je kako je polako obuzima očaj, a sa njim i beskrajna tuga. Svaki sledeći korak odjednom joj je zadavao jeziv bol.

Kad joj se pred očima napokon ukazala impozantna vila u engleskom kolonijalnom stilu, iznenada su joj zaklećala kolena. Bilo je to mesto na kom je odrasla. Tu je uz svog oca provela detinjstvo i mladost. Tu je s Parmodom zasnovala sopstvenu porodicu i rodila ćerke. Baš tu je iskusila najveću sreću koju je ikad mogla da zamisli.

Dok se kroz senke drveća polako približavala građevini, osetila je kako je guši tuga. Čežnja za starim životom pritiskala joj je grudi poput olovnog tega. Jedva je uspevala da zadrži pogled na svom nekadašnjem domu. Ideja o dolasku bila je užasna greška. Trenutno čak nije mogla ni da se seti šta je očekivala od te misije.

Istina je bila da jednostavno više nije mogla da izdrži. Nedeljama se bezuspešno trudila da smetne s uma plan koji joj se začeo u glavi. Kad god bi ga racionalno odbacila, on se vraćao s još većom silinom i puštao sve dublje korene. Očajnički je želela da sazna kako joj je porodica. Morala je da se uveri da su uspešno preživeli ono što ih je zadesilo. Nakratko je zatvorila oči i u potpunosti se usredsredila na poznate zvuke prirode: šum lišća na popodnevnom povetarcu, cvrkut ptica u gustim krošnjama, zujanje insekata koji su se gostili na prelepom cveću.

Kakav kontrast u odnosu na buku Kolomba! Gotovo joj se zavrtelo u glavi od pomisli na predstojeći povratak u vrevu prestonice. Osetila je gotovo neodoljivu želju da jednostavno izroni iz gustog rastinja i zaputi se ka kući dozivajući imena dece i muža. Potom bi svečano objavila da se konačno vratila i da namerava da nastavi život upravo tamo gde se on pre nekoliko godina tako surovo prekinuo.

To je, naravno, bio samo san. Pusta želja koja se nikad neće ostvariti. Obrisala je suze s obraza. Uspomene su bile isuviše bolne. Nije trebalo da dolazi. Zašto je tako mučila sebe?

Setila se zabava koje je nekad tu priređivala. Raskošnih obroka koje je pripremala s kuvaricom Tapati. Smeha, muzike i dobrog raspoloženja koje je obično ispunjavalo ogromno zdanje, prožimajući svaku njegovu prostoriju. Ništa od toga više nikad neće doživeti. Ona i Parmod su pre mnogo godina baš tu proslavili svoje venčanje. Bili su tako neverovatno mladi. Mladi, bezbrižni i do ušiju zaljubljeni.

Uspomena joj je izmamila osmeh na usne. Parmod je i dalje bio ljubav njenog života. Ali velika ljubav i istina ponekad ne

idu podruku, pomislila je ogorčeno. Misli su joj ponovo odlutale. Setila se rođendanâ svojih ćerki, kao i onih divnih dana kad su devojčice bile na raspustu i provodile vreme lutajući s njom po plantaži. Šta sve Salija ne bi dala za moć da vrati vreme? Da samo još jednom zagrlji svoju porodicu i kaže im koliko ih voli?

Tokom godina odsustva bila je ubeđena da patnja kroz koju je prolazila ne može biti gora, ali sad je osećala kako se njeno telo, s ono malo snage što mu je preostalo, suprotstavlja nagonu da potrči ka svojim voljenima i otvori im dušu. Osetila je vrtoglavicu. Kolena su joj podrhtavala. Srce joj se bolno stezalo u grudima.

U tom trenutku su se vrata vile otvorila i kroz njih su izašli Parmod, Iša i Našrin. Salija je dlanom prigušila bolan krik koji joj se oteo iz grudi. Ćerke su joj bile prelepe! Koliko su se samo promenile otkako ih je poslednji put videla! Više nije mogla da potisne očaj. Zajecala je. Njen voljeni Parmod. Kosa mu je u međuvremenu dodatno osedela, ali se inače nije promenio. Samo su tamni podočnjaci odavali kroz šta je sve prošao.

Nervozno ih je posmatrala kako stoje na čistini ispred kuće i razgovaraju. Bila je isuviše udaljena da bi razumela njihove reči. Pažljivo je proučavala lica svojih ćerki, tražeći bilo kakav znak koji bi joj otkrio kako su, ali očigledno je bilo samo da su žive i zdrave. Ta izvesnost donela joj je mrvu mira.

Šta bi se dogodilo ako bi im se ipak otkrila? Zamišljala je kako grli ćerke, kako ih snažno steže, bez namere da ih ikad ponovo pusti. U mislima je koraćala ka Parmodu, uzimala njegovo lice u dlanove i ljubila ga dok ne nadoknade sve ukradene godine.

Kad se Našrin nasmejala, Saliji se stegnu srce. Bilo je sasvim jasno da su ponovo naučili da osećaju radost. I Parmod se veselo smejaio pokazujući ka poljima čaja. Iša je prošla prstima kroz kosu, obraćajući se sestri i ocu s ozbiljnim izrazom na licu. *Iša,*

starija i ozbiljnija, pomisli Salija nežno. Koliko je samo volela te devoјčice! I koliko joj je nedostajao Parmod. Nadala se da su jedni drugima bili podrška tokom teškog perioda tugovanja. Činilo se da su ga uspešno prebrodili. Prošlo je mnogo vremena od Salijinog nestanka – verovatno i previše da bi i dalje gajili nadu u njen povratak. Za njenog muža i ćerke ona je već odavno bila mrtva.

Prisećanje na događaje iz prošlosti samo ju je učvrstilo u ranije donesenoj odluci. Nije želela da ponovo unese patnju u život svojih najmilijih. Sumnjala je da bi Parmod ikad bio u stanju da prihvati celu istinu.

Primitivši da im prilazi njoj nepoznat muškarac, povukla se dublje u žbunje. Prošla ju je jeza na samu pomisao šta bi se dogodilo kad bi je slučajno otkrili.

Nakon što je još nekoliko minuta s bolom u srcu posmatrala porodicu, znala je da je vreme da krene nazad. Na kraju krajeva, ispunila je svrhu svog dolaska. Sopstvenim očima se uverila da su dobro. Parmod je, po svemu sudeći, uspešno proveo njihove ćerke kroz porodičnu krizu, a one su mu verovatno sve vreme pružale snagu da nastavi život bez Salije.

Srce joj se ispunilo ponosom. Bili su jaki – *sve troje*. Uspeli su da prebrode gubitak. Činilo se da su se rane zacelile, barem delimično. Salija je znala da bi njen povratak samo još jednom izbacio njihov svet iz ravnoteže i uneo kaos u njihova osećanja. Ne, morala je da bude jaka kao što je to očigledno bila njena porodica. Morala je da ih pusti da žive život koji su s toliko truda ponovo izgradili; nije smela da im ponovo poremeti planove za budućnost i sve okrene naglavačke. Bilo je vreme da se vrati svom drugom životu. Tamo je sad pripadala. I tamo ju je neko čekao. Samo je tamo bilo mesta za nju.

Uputivši još jedan, poslednji pogled ka voljenima, okrenula se i pošla nazad. Znala je da Parmoda i ćerke više nikad neće videti. Neće se vraćati, bez obzira na jačinu bola koji će morati

da istrpi. Nije imala više šta tu da traži. Sudbina je za nju imala druge planove. Morala je da bude hrabra i gleda u budućnost. Drugog izbora nije bilo. Pomisao na muškarca koji ju je čekao u Kolombu ulila joj je malo nade dok je prilazila tuk-tuku* koji je trebalo da je odveze do železničke stanice. Brzo je ušla u vozilo, nijednom se ne osvrnuvši.

* Motorizovana rikša; prevozno sredstvo na tri točka, naročito popularno u azijskim zemljama. (Prim. prev.)

1

Sadašnjost Penzans, Kornvol

„Toplo vam savetujem da uzmete kompletan paket“, ponovila je Lali gospođi Rajt, ali njena potencijalna mušterija, vlasnica poznatog lanca prodavnica obuće, i dalje nije bila ubeđena.

„Mislite li da ću ikad povratiti novac koji ovde ulažem?“ Gospođa Rajt je u poslednjih petnaest minuta po ko zna koji put postavila isto pitanje.

Lali obuzda uzdah. Svet plaćenog oglašavanja nije bio njeno prirodno okruženje; to joj je bivalo sve jasnije. Iako je već dva meseca bila deo šestočlanog tima pod vođstvom Adama Čeningsa, iscrpljujući prodajni razgovori i dalje su joj teško padali – o čemu su, pre svega, svedočili njeni dotadašnji neuspesi.

„Da, naravno. Dosledno beležimo veoma pozitivna iskustva na polju razvoja sveobuhvatnog koncepta u saradnji s klijentima“, odgovorila je strpljivim tonom. „Od dizajniranja novog, upečatljivog logotipa i emitovanja kratkih ali efektnih radio-spotova, pa sve do izrade modernog veb-sajta i plasiranja tekstova u lokalnoj i nacionalnoj štampi. Naši postojeći klijenti su izuzetno zadovoljni ovim proverenim pristupom.“

Već je napamet znala sve neophodne fraze. Sledeći korak bio je da neodlučnoj ženi predstavi unapred pripremljenu kampanju – bila joj je otvorena na laptopu još pre nego što je ova stigla na sastanak. „Dobra priprema je pola posla“, običavao je da kaže Adam Čenings.

„Ne znam...“, reče gospođa Rajt, i dalje oklevajući. „Sve to mi zvuči... pomalo preterano za našu firmu.“

„Marketinga nikad ne može biti previše.“ Lali nije prvi put citirala tu rečenicu. Kad se prijavila za praksu u agenciji Adama Čeningsa, on joj je s entuzijazmom pričao o raznovrsnosti zadataka koje bi mogla da obavlja, a budući da je već godinama bezuspešno tragala za poslom koji bi je ispunjavao, iskreno se nadala da je napokon našla ono što je tražila: dinamično zanimanje puno izazova.

„Imam tridesetoro zaposlenih“, reče gospođa Rajt, preplićući prste. „To je ogromna odgovornost. Ova reklamna kampanja bi bila krupna stavka u našem budžetu.“

Ako nije htela da troši novac, zašto je uopšte tražila sastanak? Nije valjda mislila da je dobar marketing besplatan, pomisli Lali.

„Mislim da ću još malo razmisliti“, nastavila je da govori žena. „Pre nego što potrošim toliko novac, a da pritom ne znam šta ću time zapravo postići.“

Lali proguta razočaranje. „Kako god želite, gospođo Rajt“, reče, trudeći se da zvuči samouvereno. „Kad donesete odluku, na raspolaganju sam vam u svako doba.“

Ustale su i Lali ju je ispratila do vrata, ljubazno je pozdravivši na rastanku.

Vraćajući se ka svom stolu, naletela je na Dženet Pitman, najmlađu zaposlenu u Čeningsovoj agenciji.

„I, jesi li je pridobila?“, upita ona Lali.

Lali tužno odmahnu glavom. „Muči je cena. A uz to ne veruje da će joj uloženi novac zaista pomoći da pridobije nove mušterije.“

Dženet zakoluta očima. „Uvek ista priča. *Ubeđuj, ubeđuj, ubeđuj...* Ponekad se pitam kako neki ljudi uopšte postignu takav uspeh, a da pritom godinama zanemaruju najvažniji aspekt poslovanja.“ Odmahnula je glavom. „Vidljivost je oduvek bila ključ uspeha.“ Spustila je ruku na Lalino rame. „Možda se ipak prizove pameti. Nekima je jednostavno potrebno više vremena da donesu odluku.“

Lali klimnu glavom, iako je bila prilično sigurna da im se gospođa Rajt više neće javiti. Počinjala je da gubi nadu da će ikad ikoga ubediti u važnost dobrog marketinga.

„Da, sačekajmo pa ćemo videti“, složila se bezvoljno i vratila za svoj sto. Dok je čitala imejlve i slala tipske odgovore, misli su joj neprestano lutale. Šta će biti s njom? Bila je u srednjim dvadesetim, a još nije imala pojma čime želi profesionalno da se bavi. Koliko je samo poslova do tog trenutka isprobala? Radila je u novinskoj izdavačkoj kući, pomagala u veterinarskoj ordinaciji, provela nekoliko napornih nedelja u staračkom domu i završila praksu u jednom hotelu. Nekoliko meseci u vrtiću pokazalo joj je da verovatno ne bi uživala u radu s decom. Radila je i u supermarketu. Neko vreme je pomagala u arhitektonskom birou svog oca. Pokušala je čak i da se oproma u svetu računovodstva u jednoj građevinskoj firmi, ali brojevi je nisu zanimali ništa više od brige o deci, pomoći starijima ili pisanja novinskih članaka.

„Lali, možeš li, molim te, da dođeš na trenutak?“, začuo se glas iz šefove kancelarije.

Ona ustade, napravi nekoliko koraka do širom otvorenih vrata i pokuca na štok.

„Uđi, zatvori vrata za sobom i sedi, molim te.“ Čenings pokaza ka stolici ispred svog stola.

Lali bojažljivo priđe stolu i spusti se na samu ivicu sedišta.

Adam Čenings je bio kršan Škot u ranim pedesetim. Dopao joj se još tokom razgovora za posao, kad joj je, posle uvodnih formalnosti, saopštio kako bi mu pričinilo veliko zadovoljstvo

ako bi nakon prakse odlučila da nastavi sa stručnim osposobljavanjem u njegovoj firmi. Dobri radnici su im, naglasio je, uvek bili potrebni.

„Kako je prošlo s gospođom Rajt?“ Zavalio se u stolicu, pažljivo je odmeravajući.

Ona sleže ramenima. „Još razmišlja.“

„Šta ti kaže instinkt?“, upita on, podižući obrve.

Lali proguta knedlu. Nije želela da laže. „Mislim da se više neće javiti. Imala je... sumnje. Nije ubeđena da će joj se investicija isplatiti.“

Čenings zamišljeno klimnu glavom. „Naš posao je da klijentima pokažemo kako marketinška kampanja može da utiče na njihovo poslovanje, zaradu, zadovoljstvo zaposlenih i ugled same firme. To, naravno, znači da moramo da damo sve od sebe. Moramo stopostotno stajati iza onoga što prodajemo klijentu. Moramo biti sposobni da ga inspirišemo i motivišemo. Moramo ga navesti da pomisli kako nema drugog izbora nego da angažuje baš nas. Da je njegovoj firmi potreban upravo naš koncept kako bi rasla i napredovala. A ako mi sami u to ne verujemo, ne možemo ubediti nikog drugog.“

Lali klimnu.

Njen šef podiže stisnutu pesnicu. „U ovom poslu se ništa ne dobija na poklon, Lali. Niko ne čeka da nam tek tako preda hiljade funti samo da bismo ga zastupali. Moramo im biti oslonac. Moramo im pokazati put kojim želimo da koračamo zajedno s njima. Put kojim *oni* žele da koračaju *s nama*.“

„Da, razumem.“ Ona se nelagodno promeškolji u stolici.

Čenings se ugrize za donju usnu, a onda polako zavrtne glavom. „Upravo u tome je problem, Lali. Da budem iskren, nemam utisak da si zaista shvatila.“ Uzdahnuo je. „Znam da nije lako pridobiti klijente. Mnogo toga se svodi na emocije; činjenice su često u drugom planu. Koliko si novih klijenata dosad dovela u agenciju?“ Njegov izraz lica joj je govorio da već zna odgovor.

„Nažalost, nijednog“, odgovori ona tiho.

On se nagnu napred. „Možda bi trebalo da razmisliš da li je ovo pravi posao za tebe. To je sve za sada, Lali.“

Poražena, ustala je i izašla iz kancelarije. Šta je sad trebalo da radi? I kako je trebalo da protumači taj razgovor? Da li je to bila opomena pred sledeći korak – zvanični otkaz? Osećala se kao prebijeno kuće dok je ponovo sedala za sto, zureći u ekran ispred sebe. U glavi je ponovo premotavala katastrofalni popodnevni sastanak. Adam Čenings je, naravno, bio u pravu. U načinu na koji je pristupala poslu nije bilo strasti. Na trenutak je zastala i zamislila se. Nije bila sigurna da li je ikad, prema bilo čemu, osetila pravu strast.

2

Svetloplava, blago talasasta kosa Toma Nikolsa neprestano mu je padala preko čela dok je govorio. Kad bi se nasmejao, oko njegovih jarkoplavih očiju stvorilo bi se bezbroj sitnih bora. Lali je s interesovanjem zurila u njegovo privlačno lice. Upoznala ga je prethodnog vikenda, u klubu gde je s jednom prijateljicom provela večer i dobar deo noći. Prišao joj je negde oko ponoći, dok je stajala za šankom. Bio je duhovit i šarmantan; nije mogla da se seti kad se poslednji put toliko smejala. Kad je oko četiri ujutru krenula kući, noge su je bolele od plesanja – što joj se takođe odavno nije dogodilo.

Dogovor je bio da se te večeri nađu u jednom pabu u centru Penzansa. Tom je imao dvadeset devet godina i već dve godine je radio u jednoj prestižnoj advokatskoj kancelariji. Pričao joj je o svom radnom danu, o slučajevima koji su ga, kako je uporno naglašavao, dovodili do ivice nervnog sloma, kao i o pripravicima koji obično nisu razumeli šta se od njih očekuje. Lali je u jednom trenutku shvatila da njegova izlaganja polako počinju da je zamaraju. Misli su joj odlutale i zaustavile se na gospođi Rajt, preduzetnici koju nije uspela da ubedi u marketinški koncept svoje firme. Zapitala se da li uopšte ima

smisla nastaviti praksu u agenciji. Čemu se uopšte nadala kad se prijavljivala za taj posao?

„Džini se zaista trudi, ali trebalo bi da vidiš pisma koja šalje klijentima!“ Tom odmahnu glavom kroz smeh i otpi gutljaj piva. „Ako napravi manje od pet pravopisnih grešaka, to znači da joj je baš dobar dan.“ Ponovo se nasmejao.

Nije li bilo neumesno što se pred njom podsmeva svojoj pomoćnici? Pritom je delovalo da ga Lali uopšte ne zanima. Nije mogla da se seti da li joj je u proteklih sat vremena postavio ijedno lično pitanje. Nije razumela današnje muškarce. Lepa fasada, ali ako malo zagrebeš, vidiš da iza nje nema ničeg osim praznih priča. Zašto je stalno naletala na tako neprijatne primerke muškog roda?

„Taj tip je zaista mislio da ću pristati da ga branim, iako ne bi imao nikakve šanse na sudu.“ Tom uzdahnu. „Koji bi advokat svesno ušao u takvo suđenje? Trebalo je da se nagodi s tužilaštvom. To bi za njega bilo najbolje, ali...“

Lali se pitala kako je mogla toliko da pogreši u proceni. Prethodne subote, u bučnom klubu, nisu ni mogli normalno da razgovaraju, ali sad su bili *na sastanku*, a on od početka večeri nije pokazivao ni najmanju želju da je bolje upozna. Uprkos svom krajnje ograničenom iskustvu, bila je sasvim sigurna da je Tom najegocentričniji muškarac kog je ikad upoznala. Diskretno je bacila pogled na sat i odlučila da se uskoro, uz izgovor da ujutru mora rano da ustane, jednostavno izvini i ode. Tom tipu apsolutno ništa nije dugovala. Celo veče bilo je čisto gubljenje vremena.

„O, Lali, znao sam da ćemo se dobro slagati“, reče Tom, uputivši joj onaj svoj iskrivljeni osmeh. „Želiš li još jedno piće?“

Prvo pitanje nakon čitave večnosti! Odmahnula je glavom. „Hvala, ali ne bih. Mislim da bi trebalo da krenem.“

Tom zbunjeno pogleda u sat. „Zar već? Mislio sam da nas počastim još jednom turom.“

Lali podiže ruke u znak odbrane. „To je lepo od tebe, ali sutra moram rano da ustanem.“

Lice mu je poprimilo razočaran izraz. Mahnuo je konobarici i sačekao da priđe stolu. Nakon što je platio, odlučno izjavi: „Otpратиću te kući.“

Kad su izašli iz paba, Lali se okrenu i pogleda ga. „Ne živim daleko. Mogu i sama. Hvala ti puno na pozivu.“

Tom joj dodirnu ruku. „Dozvoli da te otpратim kući. To je stvar lepog vaspitanja.“

Lali je u sebi zakolotala očima, ali se uzdržala od komentara. „U redu.“

Hodali su jedno pored drugog u tišini. Prodavnice u pešačkoj zoni Penzansa odavno su bile zatvorene, a na ulici se mogao sresti tek poneki turista.

„Odmah je iza ugla“, reče Lali dok su se približavali kući u kojoj je živela s ocem. Zaustavila se kod ulaza u dvorište, iz kog se širio opojan miris ruža. „Hvala ti puno što si me dopratio.“

Zakoračio je ka njoj i zagledao joj se u oči. „Još uvek je rano, Lali. Mogli bismo bar da popijemo kafu?“ Nasmešio se.

Ona odmahnu glavom. „To nije moguće. Moj otac...“

„Odrasla si osoba“, prekide je Tom, prepredeno se osmejujući. „Ne brini, biću dobar.“

Šta je on to zapravo pokušavao? Cele večeri nije pokazao ni trunčicu interesovanja za nju, a sad je hteo... Šta? Već na prvom sastanku? Sve brže ju je napuštalo strpljenje. „Ne mogu, umorna sam. I potreban mi je mir.“

Odlučno se okrenula i ušla u dvorište, ostavljajući ga da stoji na ulici otvorenih usta. Šta ju je bilo briga šta Tom misli o njenom odbijanju? Bila je sigurna da ga više nikad neće videti.

„Lali, čekaj malo!“, viknuo je za njom dok je ispred vrata preturala po tašni tražeći ključ.

Okrenula se. „Hajde da jednostavno stavimo tačku na ovo, Tome. U redu?“

Gledao ju je zbunjeno. „Jesam li rekao nešto pogrešno? Mislio sam... Pa lepo smo razgovarali, zar ne?“

Lali ga pogleda s nevericom i odjednom prasnua u smeh. „To nije bio razgovor. *Ti si pričao o sebi*. A to kako je protekao moj dan, šta mislim, šta želim – to te ni najmanje nije zanimalo. Tebi treba neko ko će ti se diviti. Neko ko će te netremice slušati i oduševljeno klimati glavom. Žao mi je, Tome... Vredelo je pokušati, ali to je sve.“

Gurnula je ključ u bravu i otvorila vrata. Iza sebe je čula Toma kako mrmlja nešto u bradu. Kad je razabrala reči „glupa krava“ i „bezosećajna kučka“, shvatila je da je donela ispravnu odluku. Zalupila je vrata za sobom i naslonila se leđima na njih.

Nakratko je sklopila oči i pozvala oca. Kad odgovora nije bilo, odahnula je s olakšanjem. Uputila se u kuhinju i sipala sebi čašu vode, koju je ispila u jednom dahu, a zatim nakratko prislonila hladno staklo na čelo. Šta to nije bilo u redu s njenim životom? Na poslovnom planu, budućnost joj je izgledala prilično sumorno. A ljubavni život? Praktično nije ni postojao. Osim nekoliko katastrofalnih prvih sastanaka, Lali ni na tom polju nije imala čime da se pohvali. Većina njenih prijateljica odavno je bila u ozbiljnim vezama. Prethodne nedelje joj je iz tog kruga čak stigla i prva pozivnica za venčanje.

Pomislila je na svoju porodicu. Njena rođaka Dalija bila je na sedmom nebu još od puta u Meksiko, gde je upoznala ne samo svog biološkog oca već i jednog divnog muškarca. Njena druga rođaka Soli, pevačica koja je već nekoliko nedelja živela na Islandu, napustila je karijeru pop zvezde kako bi u najsevernijoj evropskoj zemlji gradila obećavajuću budućnost s čovekom svojih snova – pritom potpuno promenivši muzičko usmerenje. Kakav bi uopšte bio osećaj imati nekog uz sebe? Nekog kome možeš da otvoriš dušu, kome možeš da ispričaš koliko ti je dan bio divan... ili pak užasan?

Spustila je praznu čašu na kuhinjsku radnu površinu i prešla u dnevnu sobu, gde se ispružila na kauč i zagledala u plafon.